

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1978

14. årgang

Han som lar lovsangen lyde i natten

(Job 35, 10).

Jeg var en gang på et møte der taleren hadde dette ordet til tekst. Og da jeg hadde vært opptatt med dette ordet i lengere tid, vakte det min interesse. Jeg så da at denne side ved Guds ord er mye forlike forknyt for våre forsamlinger. Den rikdom som ligger i lovsangen er mye større enn vi forstår eller tror.

Men også denne rikdom kan bli falsk, og derfor ikke til velsignelse. For etter ovenfor nevnte møte skulle alle reise seg og avslutte med lovsang. Det virvar som da fulgte, det tiltalte meg ikke, for den ene ropte høyere enn den andre, og det ble ingen velsignelse for meg. Det hadde vært mye bedre om vi hadde tatt sangboken og sunget en lovsang fra den, etter en slik tale vi hadde hørt.

Siden har dette ordet om lovsangen arbeidet i meg, like til jeg nu fikk lyst til å forsøke å skrive litt om det.

I våre forsamlinger kan vi merke at der er liten offentlig lovsang eller lovprising. Men er det det samme som at der ingen lovprising er?

Det finnes mange i våre forsamlinger som aldri ber høyt eller ber offentlig, men det er ikke det samme som at de aldri ber. Noen av dem er vel de mest trofaste på dette området. Slik er det sikkert også med lovsangen. Du er blitt velsignet på et møte ved ordet, og uten å vite det går du hjem med et sinn som

er fylt av takk og lovsang, det synger faktisk i ditt indre.

Slik blir det når du opplever Guds ord i stillhet. Du kan gå flere dager oppløftet i ditt sinn, slik at det er innstilt på lovsang.

Jeg tror nok at de hjem hvor der synges, burde vi bruke lovsangen mer enn vi pleier å gjøre, for den har en merkelig oppbyggende evne. Men å lovprise Gud høylødt midt i store prøvelser lik Job, da han mistet alle sine barn og eiendom og kunne si Herren gav og Herren tok og Herrens navn være lovet, er vel mange av oss fremmed for. Dette er nok fortalt oss for å vise at slikt er mulig.

Jeg har fryktet for at lovsangen er en mangelvara hos oss. Det jeg bygger denne antagelse på, det er at i den forkynnelsen jeg har hørt finnes det lite om lovsangen og dens betydning. Når det gjelder Paulus og Silas hører vi at de sang Gud lovsanger i fengsel, og det ble årsak til fangevokterens frelse.

Dere som synger i sangkor, og dere som pleier å synge alene, vil jeg be om å finne frem de gamle skattene av fine og gode lovsanger som vi har i sangboken. Da vil dere selv bli grep av budskapet og lovsangen, og det vil gripe dem som hører dere. Alt dette nye som synges med ukjente toner og tekster, har så liten virkning, i alle fall på oss som er eldre.

I dag finnes det mye sang på våre møter, mye mer enn før i tiden, men den griper hjer-

tet mye mindre enn før. Tenk over hva du tror er årsaken. Jeg synes at sangen som skulle være til sjelen og åndens oppbyggelse, er uten at folket merker det glidd over til å bli underholdning for det gamle menneske og en støtte for det religiøse sinn. Denne underholdning er verre enn om der ingen sang var.

Vi trenger også en vekkelse på sangens område. Begynn å synga lovsanger av den gamle type, og du vil ikke synga lenge før du merker forandringen.

Det har jo gått den samme vei med vår forkynnelse, og mye av den har uformert

glidd over til underholdning, og denslags er jo bare mat for den religiøse sjel og det naturlige menneske.

Sangen har jo stor betydning, men med de sangkor der en stor del av sangerne ikke selv er frelst? Slike sangkor kan være bra nok, men de burde ikke brukes til oppbygging i de troendes forsamling eller vårt arbeide for å vinne andre.

La oss oppmuntre hverandre til å synga mer, selv om vi er alene.

Ole Rolfsnes.

Bønnens arbeid

Av Ole Hallesby

«Be derfor høstens Herre at han driver arbeidere ut i sin høst.»

(Matt. 9, 38)

Da Jesus forlot sine 11 apostler ved himmelfarten, overgav han dem et overmenneskelig arbeide. De skulle gå avsted og gjøre alle mennesker til Kristus-tilbedere.

De skulle begynne i Jerusalem, hadde han sagt. Det var ikke langt borte. Byen lå like ved Oljeberget, så de kunne se den der de nå stod. Der nede satt Jesu bødler, men hans uskyldige blod på sine hender, ferdige til å knuse enhver som våget å nevne Nasareerens navn offentlig. Og selv om de skulle være så heldige å unngå disse bødlene, hva hadde de å forkynne? Jo, en korsfestet Messias, en forargelse for jødene og en dårskap for grekene.

Øg så de nå videre fra Oljeberget vestover Middelhavet til verdens sentrum, Rom, så var ikke utsiktene lysere. Der møtte de det sterkest sammentørrede verdensrike, den mektigste kultur og det rikeste åndsliv som verden til i dag har eid.

Det er jo nesten som en ironi å sende disse

11 kropsarbeidere fra Galilea avsted for å overvinne hele denne mektige kulturverden. Riktig nok fikk de senere en akademisk dannet medarbeider, nemlig Paulus. Men han forteller at han selv i de største kultursentrer ikke vil vite eller forkynne noe annet enn Jesus Kristus og ham korsfestet.

Men han som sendte dem visste også nå hva han gjorde. Han rustet dem til den overmenneskelige oppgaven på en dobbelt måte.

Objektivt ved å gi dem selve messiasgaven: Den hellige ånd, som stillet den hele oververdslige verdens krefter til rådighet for den lille Kristusmenighet. Denne side skal vi imidlertid ikke gå nærmere inn på her.

Subjektivt ruster han dem ved å gi dem bønnen, det middel som overfører alle disse objektive, oververdslike krefter til den enkelte og menigheten.

Hvordan han selv verdsatte denne rustning, får vi et levende inntrykk av bare ved å lese

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gäver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tingling, oppsøiling, adresseforandring og gäver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal

Tlf. Kragerø (036) 83117

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :

Vikøy Sparebank 3530.21.00932

et par uttalelser av ham : «Alt de to av eder på jorden blir enige om å be om, det skal gis dem av min far i himmelen.» (Matt. 18, 19) «Sannelig sier jeg eder : Har I tro som et senepskorn, da kan I si til dette berg : flytt deg derfra og dit, og det skal flytte seg. *Og intet skal være umulig for eder.*» (Mat. 17, 20)

Og en av dem som i livslangt arbeid og kamp fikk anledning til å prøve rustningen, uttaler om den : «Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting eders begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse». (Fil. 4, 6).

Han som sendte dem, visste at dette våpen, dette arbeidsredskap ville gjøre dem uovervinnelige : «Intet skal være umulig for eder», slik lød hans ord.

Da han ved himmelfarten forlot sine venner med sitt legemlige nærvær, rakte han dem sin usynlige allmaks arm så langt ned at vi små syndige mennesker kan nå den hver gang vi bøyer kne i bønn.

Så ofte vi rører denne hans allmaks arm, strømmer noe av hans allmakt over oss, i vår sjel og vårt legeme. Og ikke bare det, men gjennem oss strømmer den ut til andre.

Og denne kraft er så rik og bevegelig at vi under vår bønn bare behøver å peke på de personer og de ting hvor vi ønsker at kraften skal anvendes, så dirigerer han, som er kraftens herre, den rette kræft dit i samme stund.

Denne kraft er nemlig helt uavhengig av tid og avstand. I samme øyeblikk vi bøyer våre kne og ber for våre brør og søstre i Zulu, Madagaskar, Santalistan, China, Sudan, i samme øyeblikk er kraften overført til disse. Her er en trådløs kraftoverføring som overgår den dristigste oppfinnere drømmer.

Dette våpen er så meget verdifultere for Jesu venner, fordi det ikke er mulig for Jesu motstandere å bruke det. Riktig nok kan hans motstandere få tak i bønnens våpen. Men i det øyeblikk de for alvor griper dette våpen, gjør det dem om fra Jesu motstandere til hans venner.

Også her ser vi hans nåde og hans visdom.

Hvilken redsel ville ikke dette våpen bli hvis det kunne brukes av hvem som helst til hevn og ødeleggelse ! Nei, han har ordnet det slik at det bare er hans egne venner som kan oppnå denne kontakt med de uutømmelige kraftkilder. Ja, kontakten er av Herren innrettet så forsiktig at den automatisk slås av, endog for Jesu venner, så snart de prøver å anvende denne kraft i strid med Jesu sinn og mening. Det er bare når vi ber om noe etter Guds vilje at vi har løfte om bønnhørelse

Bønnen for våre nærmeste.

Nå var det Herrrens mening at vi som har fått adgang til å ta disse krefter i bruk ved vår bønn, at vi skulle gå vår vel gjennem denne verden og overføre til alle kanter de himmelske krefter som denne verden trenger sårt. Vårt lille liv skulle etter Herrrens mening være en stille, men stadig flytende strøm av velsignelser, som gjennem vår bønn og for-

bønn skulle nå ut til alle våre omgivelser.

Og det var nok hans forutsetning at vi som hans første venner skulle begynne i «Jerusalem, og så gå videre og videre, «like til Jordens ende».

Det var hans mening at vi skulle begynne hjemme, når vi går mellom våre kjære om dagen, så skulle vi ad forbønnens trådløse vei overføre til dem den overnaturlige kraft som de trenger såfremt deres liv skal bli en stille seier med takk og jubel i hjerte og munn, og ikke en rekke av tunge nederlag med mismot i sjel og kropp.

Vi skulle si til Gud når vi gikk mellom våre kjære : «Gud gi dem noe godt fra deg. De trenger det, de som hver dag skal leve sammen med meg, jeg som er så egenkjærlig og lite oppofrende mot dem, enda jeg er så glad i dem.»

Da skulle det bli en god ånd i våre hjem. For Gud hører bønner. Han skulle senke sin himmel ned i hjemmet. Og selv om vi som lever der, alle er ufullkomne og feilende mennesker, så skulle der ved Guds bønnhørelse bli et lite paradis i våre hjem.

Det er mange troende for hvem hjemmet ikke lykkes. Barna søker all sin glede og fornyelse utenfor hjemmet og trives ikke hjemme. Fikk Herren tale det han ønsket i slike hjem, så ville han først si : «Dere har ikke, fordi dere ikke ber.»

Så var det Herrens mening at vi skulle gå videre til våre naboer. Så snart vi får se dem om morgenen skulle vi si til Gud : «Gi våre naboer noe godt fra deg idag. Du vet hva de trenger mest i dag, gi dem det.»

Hvor slett forholdet ofte er mellom naboer! Og begynnelsen til det hele er som regel småting : enten er det sauene eller hønsene eller hunden eller et gjerde eller et stykke vei. Først en misforståelse, så en fornermelse, så uvennskap, så fiendskap, så prosess.

Men hvis vi benytter forbønnens hellige tryllemiddel, da skal forholdet etterhånden bli godt, selv med en vrang og vanskelig nabo.

I enkelte deler av landet har man ennå den dype og vakre hilsen når man treffer folk som står midt i sitt arbeid : «Signe arbeidet». Det er vel mulig at denne hilsen er blitt slitt ved stadig bruk, som enhver hilseformel, så man ikke lenger tenker på hva ordene sier. Men den gang da denne hilsen ble tatt i bruk, da kjente man trang til å be Gud velsigne sine medmenneskers arbeid.

Slik skulle også vi kjenne det! Vi vet jo at det er ikke alltid lett å arbeide. Og av og til kan det være så usigelig tungt. Derfor skulle vi passe på når vi traff et arbeidende menneske, å nedbe over det noe av den overnaturlige kraft som vil gjøre arbeidet letttere og arbeidets frukt rikere.

Hvor vi går om dagen treffer vi mennesker som mangler noe. Fikk nå Ånden gitt oss kjærighetens åpne øye som ser både den åpenbare og den skjulte nød, så skulle alt det vi ser omkring oss, forme seg til bønn. Vi skulle vende oss til Herren og fortelle ham hva vi ser at de mangler, både venner og fiender. Og så skulle Herren gi dem det vi ber om. Det er slik han hadde tenkt seg bønnen. Det står jo : «Be uavlatelig!» I (1. Tess. 5, 17).

Domprost Gustav Jensen fortalte en gang følgende : Det ble for en del år siden oppført en småkirke i Oslo. En troende forretningmann som hadde sitt hjem oppe i byen og sitt kontor nede i sentrum, gikk hver dag under byggetiden noen minutter tidligere hjemefra for å gå bortom kirkebygget. Og der sto han noen minutter i stille bønn for arbeiderne, for huset, for dem som skulle tjene i kirken, og for dem som skulle høre ordet der.

Den mannen hadde lært å bruke forbønnens arbeidsredskap.

Min tante fortalte at rittmester Guldborg var på besøk hos dem en dag. Mens de satt sammen i lykkelig samtale om sitt felles liv i Gud, så reiser rittmesteren seg, går bort og legger hendene på hodet hennes og ber en brennende bønn om Guds velsignelse over

henne.

Se, her er også en som hadde lært å bruke bønnen.

Nå er det ikke nettopp min mening at vi skulle kopiere rittmester Guldberg og gå omkring og legge hendene på hverandre. Men jeg skulle nok ønske at vi eide hans kjærlige om-sorg, samt hans syn på bønnens bruk.

Ja, tror dere ikke det er Herrens vilje at vi skulle benytte forbønnens rett hver gang vi treffer et menneske selv om vi aldri har truffet det før, kanskje heller aldri treffer det siden, ja, ikke en gang kjenner det. Herren venter visst at vi skulle passe på å gi det en gave den ene gangen vi møtes, en oververdiglig gave gjennem vår bønn.

Enkelte vil muligens innvende at dette er noe ugjennomførlig og derfor overdrevet og overspent. Men det kan ikke jeg innse. Derimot er jeg enig i at de fleste av oss er så lunkne og uøvdé i å be at det av den grunn ikke går for oss. Men fikk Guds ånd fylle oss med hellig omsorg, så skulle det nok vise seg at vi fant både tid og anledning til å sende et bønnesukk op til Gud for et slikt menneske.

Vår tanke er nemlig snar. Legg merke til hvorledes vi bare ved å gå raskt forbi et menneske på gaten, får tid og anledning til i vår tanke å gjøre vår kritiske bemerkning for oss selv om det menneske. Det går automatisk fordi det er vår onde natur som gjør seg gjeldende. Tenk nå om Guds ånd fikk gjøre våre nye natur i oss så sterk at den automatisk virket et bønnesukk i vårt hjerte, når vi så et

medmenneske.

En av mine venner blant misjonærene var nettopp kommet hjem fra misjonsmarken. Vi satt og talte sammen om mange ting. Blant annet også om hans helse i de årene han hadde vært der ute. Dette er jo et ømt punkt i de fleste misjonærers liv. Klimatfeberen svekker og knekker så mange allerede i unge år. Og min venn hadde vært på en stasjon hvor feberen var plagsom.

Da vi kom inn på dette evne, var han litt hemmelighetsfull. Men jeg kjente ham godt, så jeg var ikke redd for å være nysgjerrig, og spurte ham hva det nå var med dette. Og så fortalte han følgende :

Da jeg skulle reise ut til misjonsmarken, gikk jeg jo rundt til mine venner i hjembygda for å si farvel, og gikk da også innom en eldre, troende kone på en av husmannsplassene. Da jeg sa farvel, beholdt hun min hånd i sin og så meg rolig inn i øynene og sa stille : «Nå skal jeg be for deg så du ikke får feber, men kan bruke alle dine krefter til arbeidet der ute.»

«Og jeg har ikke kjent feberen noen dag i alle disse årene, føyde han til med øynene fulle av tårer — gledens tårer.

Se, her har vi igjen en som hadde lært å bruke bønnen som arbeidsredskap. Det er mange måter å arbeide for misjonen på, også for oss som ikke kommer ut på misjonsmarken. Gud gi at vi så det og gjorde det, da skulle det bli lettere for misjonærene å arbeide der ute.

Fra Bønnens verden

Åndelig frihet

Av Øivind Andersen

På en dag som idag passer det å ta opp spørsmålet: Hva er åndelig frihet? Hva vil det si å være et virkelig fritt menneske, og nå tenker vi på det på rent kristelig vis.

Guds ord taler meget om frihet. Kristus har kjøpt oss fri fra våre synder. Den som tror på Jesus er fri sitt syndeansvar. Det begynner det. Den som vender om til Jesus får syndernes forlatelse, fordi Jesus har sonet syndene ved sitt blod. Dette tales det meget klart om i Guds ord. Det står at i Hans blod har vi syndernes forlatelse, etter hans nådes rikdom, og det står at de som tror på ham får syndenes forlatelse ved hans navn.

Den som har syndenes forlatelse, har en ordnet fortid, ja etter Guds ord har han ingen fortid, for alt er skjult og gjemt og glemt hos Gud av det vi har gjort ham imot. Han kaster våre synder bak sin rygg i glemseimens hav, sier Guds ord.

Dette er frihet.

Vi har også frihet til å leve slik som Gud vil vi skal leve, vi som tror på Jesus, fordi Jesus har kjøpt oss fri fra det gamle menneske. Det gamle menneske er i oss, men Rom. 6. kap. sier at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham. Og ved å erkjenne dette blir syndelegemet til intet, det vil si makkelsløst, så vi ikke mer behøver å tjene synden. Da Jesus døde, da ble jeg kjøpt fri fra alt det onde som bor i meg. Jesus seiret i mitt sted, over mitt gamle menneske. Jeg som var bundet av djevelen, jeg har fått oppleve at Jesus bant ham som bant meg, og ved troen på Jesus er jeg blitt gjort fri. Derfor sier Guds ord i Rom. 6, 11 at vi som tror på Jesus skal få anse, det vil si regne, oss selv som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. Og det gjør det mulig i sannhet å leve i frihet, uten å være slave av synden, og uten

å være trell av det gamle menneske.

Gjennem dette har du altså fått frihet til å tjene Herren. Nå tenker jeg på det at vi skal få gå til andre mennesker med det budskap som vi selv har fått. Vi har fått et ord, hvor vi møter Jesus selv, vi har møtt ham i dette ordet, og dette ordet gjør levende, sier Guds ord. De ord som jeg har talt til eder, det er Ånd og det er liv, sier Jesus i Johs. 6, 63. Dette ordet har vi frihet til å bringe videre til andre mennesker. Det kan vi få gjøre i samtal og vitnesbyrd, vi kan få gjøre det — holdt jeg nesten på å si — uten ord. Ved selv å leve i det, går det en merkelig innflytelse fra Jesus gjennem oss til våre medmennesker. Og du som synes du lite får sagt mange ganger, du skal vite at selve det faktum at du lever i Guds ord, gjør at Jesus lever i deg og setter preg på deg. Det merker andre mennesker. Selv kommer du ikke til å merke det, for Gud skjuler det for deg, men han bruker deg på denne måten overfor andre. Men du har fått en underlig frihet, som er større enn du aner, til å være et Herrens redskap til hjelp for andre mennesker.

Og så har Herren gitt en særlig frihet for det norske folk, til å bringe øvangeliet ut til hedningene.

Troskap i hedningemisjonen har veldig betydning for vårt eget kristenliv. Men jeg vil gjerne understreke på denne syttendemaidag, det har en veldig betydning som velsignelseskilde for vårt land og vårt folk. Vi ser i 1814, at det som hjalp oss den gangen var at Gud hadde et kristenfolk han hadde bruk for. Det samme ser vi i 1905, Gud hadde et kristenfolk han hadde bruk for. Og vi har igjen sett det samme i 1945, at Gud tross alt hadde et kristenfolk han hadde bruk for. Og jeg har et inderlig ønske for Norge som nasjon: Lik-

Synda si løn - Guds nådegåva

(Rom. 6, 23)

Synda har si løn, seier Guds ord, og me må vel seia at synda løner dårleg. I vårt borgarlege liv møter me sjeldan folk som er nøgde med løna, og svært mange klagar på løna og kjem med krav om betre løn. Men når det gjeld det naturlege menneske i synda si teneste, så fortset dei i tenesta sjølv om løna er dårleg. Me hører aldri at nokon streikar der.

Om Moses seier Skrifta at han valde å lida vondt saman med Guds folk framfor ei kortvarig njotning av synda, for han såg fram til løna. Og han heldt Kristi vanæra for større rikdom enn Egyptens skattar. (Hebr. 11, 24-26).

Den forstandige vurderar både arbeidet og løna, før han gir seg inn i ei tenesta. Så la oss sjå litt på kva syndelivet og synda si teneste er, og korleis den løner.

I Rom. 6, 23 står det at synda si løn er dø-

den, men Guds nådegåva er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.

Døden er altså den løn som synda gjev. Døden, den evige adskillelse frå Gud i ei evig fortaping, er ei så forferdeleg løn at ikkje noko menneske kan forstå eller skildra den. Det er det endelege resultat av eit liv i synda, som først blir fullt utbetalt på den store lønningsdagen framfor den Heilage og rettferdige Gud på den kvite domstolen.

Men synda gjev forsot på løna, som blir utbetalt etterkvart. Det første var omtala i Hebr. 11 om Moses: Ei kortvarig njotning av synda. Synda kan gi glede og nytelse, fornøyelse og fest som menneske kallar det, men den er alltid kortvarig. Etter den søte kløe, kjem den sure svie, seier eit gamalt ordtak. Det kan den vitna om som er i teneste hjå alkoholen, den som lever i hor og eit usedeleg liv, tjuven, mordaren og løgnaren, den uærlege bedragaren og mange, mange andre.

Paulus seier i Rom. 6, 20 fg.: «For då me tente synda, var de frie frå rettferda. Kva frukt hadde de då den gongen? Slikt som de nå skjemmest ved, for enden på det er døden. Synda såg nok lokkande og herleg ut for David då han sat på taket og såg på kona til Uria som bada, og like eins når lysta nådde sitt mål, men sidan, når den kortvarige njotning var over, kom dei bitre fylgjer og den løn som synda gjev. Først i kampen for å skjula si synd, ved å føra den over på andre, ved å skjula den med ny synd, frykta for å bli opdagå og avsløra, og aller verst å leva under Guds dom og tunge hand dag og natt. - Han vitnar sjølv i Salme 32: Då eg tagna morkna mine bein, med di eg stunde heile dagen. For dag og natt låg di hand tungt på meg, mi livssuft turka ut som i sommarturken. Mine brot kjenner eg, og mi synd er all-

som Norge er midnattsolens land, at det også måtte være det åndelig talt. At liksom midnattsonen skinner i vårt land, slik skulle også evangeliets lys skinne fra Norge ut over hele jorden ved misjonen i den midnattstime som nærmer seg, like før Jesus kommer igjen.

Det er frihet å få oppleve det.

Kjære Jesus, vi takker deg for det land du har gitt oss, tilgi oss for utroskap, vår ulydighet, våre svikt, våre brist. Herre, ta deg av oss som tror på deg, at du kan få bruke oss som du har tenkt, velsign vårt land og vårt folk. Herre la de ordninger og myndigheter du har satt i vårt folk bli respektert. Herre velsign Norge, i ditt navn. Amen.

Avgift etter lydband fra Den Lutheriske Timen i Norea Radio, med løvye av Andersen og Norea, ved A. L.

tid framfor meg, seier han i Salme 51.

Kor mang ein syndar tregar og skjemmest over det han har gjort, og ynskjer at det var u gjort. Tenk på den gru av lidelse og angst syndaren må leva under alt her i livet, og det verste er at han kan ikkje koma ut av det ved eiga hjelp, det kan ikkje gjerast u gjort, for den som gjer synd er synda sin trel og i syn da si makt. Og det verste er at dette er berre eit lite forsøk på løna. «For det er så laga at menneske lyt døy ein gong, og sidan kjem dom».

Kva er så døden, synda si løn?

Død tyde r adskilt, adskilt frå Gud, ånd og sjel må forlata lekamen, forlata verda og alt her, adskilt frå sine kjære.

Bibelen talar om tre slag død. Den første skjedde på syndefallets dag, då menneske si ånd og sjel blei adskilt frå Gud. Døden kom inn i verda ved synda, og trengde seg gjennom til alle menneske fordi alle synda. Det er grunnen til at Jesus seier i likninga om den bortkomne Sonen: Denne son min var død og tapt. Og slik er det med den største del av menneske også i dag, dei er døde og tapte i sitt forhold til Gud.

Dei elskar ikkje Gud, men fryktar han, elskar seg og sitt over alle ting, elskar synda og verda og dei ting som er i verda. Dei lever i vantru, for trua og tilliten til Gud er død, og dei trur lygna framfor sanninga, trur på menneske framfor Gud.

Truskapen mot Gud og hans ord er død, borte, og utruskapen har kome i staden. Menneske er ei vond og utru ætt, seier Jesus.

Menneske er død i synd og overtredelser, seier Guds ord (Efes. 2. kap.) Og i 2. Timot. 3, 2-fg. får me sjå eit uhhyggelege bilet av det naturlege menneske: Menneske er sjølvkjære, pengekjære, storordige, stormodige, spottesame, ulydige mot foreldre og fyresette, utakksame, vanheilage, ukjærlege, upålittande, baktalande, umåtelege, umilde, utan kjærleik

til det gode, svikfulle framfuse, ovmodige, slike som elskar lystene sine meir enn Gud, som har skin å guds frykt, men fornekta hans kraft

Det er eit uhhyggeleg bilet av menneske. Og det fell kanske lettast å sjå at det er sant når du ser på dei andre, på menneske slik dei kjem tilsyna på alle område i vår tid. Og kjem du inn i Guds lys vil du sjå at det er eit bilet av deg, eit uhhyggeleg sant bilet. Slik blei menneske då dei ved synda døydde bort frå Gud, døydde i synd og overtredelser, og slik er dei ennå i vår tid etter tusener av år. Dette er synda og døden sitt verk.

Og døden sine krefter tar til å virka alt mens me er spebarn, og viser seg i sjukdom og lidelser av mange slag. Og etter ei kortare eller lengere tid er lekamen så nedbroten, at ånd og sjel må forlata den. Det er den lekamlege døden, då du må forlata denne verda, forlata din eigen lekam — ditt jordiske hus — og inn i det evige og ukjende.

Skrifta seier at det er så laga at menneske lyt døy ein gong, og sidan kjem dom. Her kan du fly unna den kallande og frelsande hand, men døden kan du ikkje koma unna, heller ikkje domaren og oppgjaret, synda vil finna deg att.

Om det som er på andre sida, om det som ventar oss der, veit me ikkje meir enn det Gud har sagt oss i sitt ord. Jesus omtalar det som mørke, det evige mørke, utanfor, der dei gret og skjer tenner, der ormen aldri døyr og elden aldri sloknar. Med det meiner han nok at dei er utanfor Guds frelse, utanfor der Gud og dei salige er og lever, utanfor Guds himmel. Og når det gjeld gråt og tenner som skjer mot kvarandre i pina, ormen og elden som aldri tek ende, så er det nok den sjelepina som aldri finn lindring og aldri tek ende han tenkjer på.

Den har du nok fått ein liten forsmak på i dei stunder då Gud kom deg nær, då du kom inn i Guds lys og såg di synd. Den sjelepina som ei vakt sjel kan koma inn i her, den

som anten fører til frelse, eller til å døyva den med Satan og verda sine mange bedøvelsesmidlar. Slike bedøvande og lindrande midlar finst ikkje i fortaptinga, ikkje så mykje som det ytterste på fingrane duppe i vatn til å svala og lindra tunga eller lidinga. Dette er ikkje mine ord, det er Jesus som har sagt dei.

Etter døden, den lekamlege, og domen, kjem den andre døden, då du blir skilt frå Gud for all æva. Om den lærer Skrifta :

«Og eg såg ein stor kvit kongsstol, og han som sat på den. Og jorda og himmelen flydde frå hans åsyn, og det vart ikkje funne nokon stad åt dei. Og eg såg dei døde, små og store, standa framfor Gud, og bøker vart opna, og ei onnor bok vart opna, det er livsens bok. Og dei døde vart dømde etter det som sto skrive i bøkene, etter gjerningane sine.

Og havet gav att dei døde som var i det, og døden og helheimen gav att dei døde som var i dei, og dei vart dømde, kvar etter sine gjerningar.

Og døden og helheimen vart kasta i eldsjøen. Dette er den andre døden : *Eldsjøen*. Og dersom nokon ikkje fanst oppskrivne i livsens bok, so vart han kasta i eldsjøen. (Openb. 20, 12-15.)

Om eldsjøen står det at den var tilbudd for djevelen og alle englane hans, og at når Jesus tek riket og held dom blir djevelen kasta i den, saman med den falske profeten, og alle dei som ikkje har sitt namn i livsens bok, og den brenn med eld og svovel og dei blir pinte dag og natt i all æva. (Openb. 20, 10-15 og 21, 8.)

Hoppa du over dette? eller for du lett over det? Jesus seier : hør ord a mine, og tenk vel over det eg seier.

Dette var i korte ord litt om det Skrifta lærer om synda si løn, som er døden, om det som ventar alle dei som lever og dør utan Jesus.

Guds nådegåva er evig liv i Kristus Jesus, vår herre.

Men det er så visst ikkje Guds vilje at nokon skal bli i døden og gå fortapt. Det står skrive at Gud vil ikkje nokon syndars død, men at han skal omvenda seg å leva.

«For så elsa Gud verda at han gav Son sin, den einborne, så kvar den som trur på han, ikkje skal verta fortapt, men hava æveleg liv.» (Johs. 3, 16).

Guds nådegåva er altså Jesus Kristus, Guds einborne Son, som let seg føda inn i vår ætt, blei ein av oss. Han kom for å ta synda si løn på seg, og han leid døden for oss på krossen. Ein døydde for alle, difor har alle døydt. Det som me hadde skuld i alle, det let Gud råma han, så me skulle gå fri. Honom synte Gud fram i blodet hans, som ein nådestol ved trua. Såleis ville han syna si rettferd, av di han i sitt langmod hadde havt tol med dei syndene som fyr var gjorde — han ville syna si rettferd i den tida som nå er, så han kunne vera rettferdig og gjera rettferdig den som har trua på Jesus. Og dette er Guds vitnemål at han har vitna om Son sin. Og dette er vitnemålet at Gud har gjeve oss æveleg liv, og dette livet er i Son hans. Den som har Sonen har livet. Men den som ikkje har Guds Son, han har ikkje livet. Den som trur på Sonen, har æveleg liv, men den som ikkje vil tru på Sonen, får ikkje sjå livet, men Guds vreide blir verande over han. Slik vitnar Gud i sitt ord om Jesus, Guds nådegåva til den syndige og fortapte menneskeslekta.

Alt avheng av korleis me stiller oss til Jesus, og til det evangelium om han som Gud har gitt oss. Den som trur på Jesus, tek imot Jesus, dei gav Gud rett til å kallast Guds barn, dei som trur på namnet hans (Johs. 1, 12), dei som trur på Sonen, har evig liv (Johs. 3, 36.) Men dei som ikkje vil tru på Sonen, dei får ikkje sjå livet, men Guds vreiende blir verande over dei (Johs. 3, 36).

Ingen går fortapt på grunn av si synd, men på grunn av vantru. For Gud var i Kristus og

forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei missgjerningane deira (2. Kor. 5, 15-21). Så ser me då at det var for vantru skuld dei ikkje kunne koma inn (Hebr. 3, 12-19).

Apostelen vitnar: Me er ikkje av dei som dreg oss unna til fortaping, men av dei som trur til frelse for sjela.

Det er menneske si store ulukka i dag som unna til fortaping, men av dei som trur til frelse for sjela.

Det er menneske si store ulukka i dag som før, at dei vil leva i si vantru og dreg seg unna til fortaping. Ordet om krossen, evangeliet om Jesus, er eit dårskapens evangelium og ein støyt for det naturlege menneske, så det å tru på Jesus og sleppa han inn i hjarta og liv, det fører oss ut iforakt og vanæra frå alle ufreliste menneske. Bibelen fortel om nokre som truddde på Jesus, men dei torde ikkje vedkjenna seg det, for dei heldt æra frå menneske større enn æra frå Gud, og gjorde Guds råd til inkjes for seg. Du er vel ikkje ein av dei?

Det å tru på Jesus og sleppa han inn i hjarta og i livet, det vil nok føra deg inn under verda si forakt, du vil bli utanfor og rekna for inkje og bli vanvyrd. Men eg vil be deg tenkja over kva som er best av å vera utanfor her i verda og innanfor hjå Gud, eller å vera innanfor hjå Gud, eller å vera innanfor i verda sitt lag, men utanfor Guds frelse og himmel. Moses valde heller å lida vondt saman med Guds folk, enn å ha ei kortvarig njotning av synda, for han helt Kristi vanæra for større rikdom enn egyptens skattar (verda sine skattar), for han såg fram til løna.

Mange menneske trur og prøver å vera nøytrale, men det går ikkje her. Jesus seier: Den som ikkje er med meg, han er imot meg, og den som ikkje sankar med meg, han spreider (Matt. 12, 30). Det ordet gjorde eit veldig inntrykk på meg, den gongen eg blei frelst, og det var de første ordet eg las og vitna om i ein forsamling då eg først gong vedkjende

meg Jesus som min frelsar. Då tenkte eg at dei som hører dette ordet og ikkje er frelst, dei ville omvenda seg og tru på Jesus. Men alle sat like rolege og überorte, og ingen omvende seg og trudde. Eg hadde ikkje ennå lært å kjenna menneske si vantru og dens makt.

Med hjarta trur ein til rettferd, og med munnen vedkjener ein til frelse, står det i Rom. 10. De må til eit brot med synda og verda og djevelen, og ta imot Jesus og evangeliet i hjarta og liv, og å vedkjenna seg det ope for Gud og menneske. Det går ikkje an å setja lyset under sjepa, det lyt stå i staken, så det lyser for alle som er i huset. Den byen som er bygd på eit fjell kan ikkje skjulast, seier Jesus.

Kom til meg og hør, så skal sjela di leval
Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst,
du og ditt hus, er Jesu ord og løfte.

Kva er så evig liv?

Det er å eiga Jesus, han som er veien, sanninga og livet. For meg er livet Kristus, og døden ei vinning, vitnar Paulus.

Det er å eiga fred med Gud i ei god samvittighet. «Sidan me nå er rettferdigjorde av trua, har me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, som me ved trua og har fenge tilgjenge ved til den nåden som me står i, og me rosar oss av von om Guds herlegdom» (Rom. 5, 1-2). Difor syng songaren: «Ren og rettferdig, himmelen verdig, er jeg i verdens frelsere nu, ordet forkynner at mine synder kommes slett aldri mere ihu. Å, jeg er frelst og salig fordi Sønnen har gjort meg virkelig fri. Fri i fra nøden, dommen og døden, Amen, Halleluja!»

Det er å eiga eit håp som er trygt og fast i livet og i døden, håpet om frelse, som er grunna på han som gjekk inn til Faderen før oss, så me skulle ha ei sterk trøyst me som flydde til å gripa han som er vårt håp, vårt liv, vårt alt.

Det er å ha ei opna dør, som ingen kan

Iata att, ei opa grav og ein open himmel, fordi du har teke vare på Guds ord og ikkje fornekta Jesu namn. Eg er døra, seier Jesus, og alle som går inn gjennom meg skal bli berga.

Det er å vera barn av Gud, å ha Jesus som bror, og å vera Guds arving og Jesu Kristi medarving. Me høyrer til Guds husfolk, og har tilgjenge til Gud i ei ånd, der me kan koma med alle våre ynskje i påkalling og bøn med takkseiing, og Guds fred som overgår all forstand skal vara våre hjarto og våre tankar i Kristus Jesus. «Sjå kor stor kjærleik Faderen har synt oss, at me skal kallast Guds barn, og det er me. Og det er ennå ikkje openberra kva me skal verта, men me veit at når Jesus Kristus blir openberra då skal me

verta han lik.

Her på jorda er me framande og utlendingar, forakta og uønska og unyttige personar i verda sine augo, «for vårt rike er i himmelen, og derifrå ventar me og Herren Jesus Kristus som frelsar, han som skal omskapa vår nedrings-lekam, så han vert lik hans herleddoms-lekam, etter hans kraft til å leggja alle ting under seg» (Filip. 3, 20-21).

Ein dag skal me få høyra: Kom hit de velsigna borna åt far min, og ta det rike i eiga som var etla åt dykk frå før verda vart grunnlagd. Gå inn til gleda hjå Herren din.

«Kom til din frelser, oppsett det ei, her i sitt ord han viser deg vei.»

Amund Lid

Kven tenar du?

Det kan synast vera eit unyttig spørsmål for mange. Nokon vil ikkje ha snakk om kven dei tenar. Andre er glad fordi dei skal få fortelja om arbeid og arbeidsgjevar. Nokon er glad og tilfreds med sitt arbeid, andr er misnøgd og lei av tenesta og arbeidsherre. Slik er det i daglelivet, og vender vi oss til det åndelege, er det likeeins der.

I si helsing i Rom. 1, 1 seier Paulus: Paulus, Jesu Kristi tenar, kalla til apostel, utkåra til å forkynna Guds evangelium. Dette er eit godt vitnemål om arbeidsgjevar og tenesta han fekk. Vi må sjå litt på desse ordda, Jesu Kristi tenar. Var han fødd til dette? Hadde han anlegg og natur for denne tenesta? Går det an å vera Jesu Kristi tenar etter eige valg? Det blir sagt av og til, den og hin er fødd musikar, målar, handverkar eller bonde osv. Det kan ikkje seiast om noko menneske at han er fødd Jesu tenar utfra eigen natur, men ved ny fødsel kjem dei åndelege gåver fram. Kjærleik til Jesus som arbeidsherre, og alt

det som tenesta fører med seg.

Paulus valgte å tena Gud alt frå sin ungdom av. «For å gjera det rett og godt, hadde han sin plass ved Gamaliel sine føtter, og derfrå gjekk han ut i tenesta, med loven og kjøtet som arbeidsgjevar. Om denne tenesta seier han sjølv: «For då me var i kjøtet, verka dei syndige lystene, som var i lemene våre at me bar frukt til døden.» Rom. 7, 5.

Tenk om alle som arbeider for Guds rike ville spørja seg sjølv: «Kven tenar eg med mitt arbeid? Er det ei tenesta til død for meg sjølv og for dei som høyrer? Har kallet ført til nytt liv i mitt hjarta, og vart det til liv for dei som eg skal tena?» So lenge loven er arbeidsgjevar var det berre løn og frukt til døden. Aldri kan denne arbeidsgjevar gi liv, — berre død. Kvifor? spør mange, når eg etter vilje og kunnskap gjer det Guds lov seier, kva manglar då? Dei fleste seier det manglar ikkje noko, det er sjølv-gode mennesker og satan som uroar deg. Andre seier,

litt meir iver og våkenhet, meir seier over synda og ta Guds ord alvorleg. Her kan nemnast mange råd og vegar til den som spør. Ja, kva manglar meg endå? Kva sa Jesus til Paulus? Saul, Saul, kvi forfylgjer du meg? Kven er du Herre? spurde Saulus. Eg er Jesus, han som du forfylgjer, svara han. Apg. 9, 4-5. Her kom den nye arbeidsgjevaren Paulus i møte. Kva skulle han no gjera? Dei fleste seier når dei møter Jesus: Du får venta. Eller som jødane sa: Vi er ikkje trelar, ikkje blinde, ikkje sjuke og fortapte, vi.» So fortsette dei i den gamle tenesta under lova, og synda til evig død. For slik vil menneske etter eigen forstand og vilje ha det. Den gamle arbeidsherre ville ikkje sleppa sin tenar. Skrifta seier: Det å skifta arbeidsherre er å gå frå død til liv, frå mørke til lys, frå satans rike til Guds nåderike. Ja, byta syndeløna som er døden, med Guds nådegåva som er evig liv i Jesus Kristus vår Herre. Difor bed apostelen romarane om at dei ikkje må venda seg bort frå sanninga, men at def Gud har openberra i skapinga og skaparverket må føra dei til tru på Jesus. Han, Guds veldige Son, som prova vart med di han stod opp fra dei døde.

Paulus møtte mange vanskar i sitt liv som Jesu tenar.

Den gamle arbeidsherre plaga han ofte på mange måtar. Det verste var vel, han hadde forfylgt Guds barn og Jesu etterfylgjarar på jord. Men også det han skriv i Rom. 9, 1 fg.: Eg seier sanning i Kristus, eg ligg ikkje. Samvitet mitt vitnar med meg i den heilage ande at eg var bannstøtt bort frå Kristus for brørne mine, frendane mine etter kjøtet, — som var utanfor barnekåret. Skal tru om det er mange som ser slik på sine brør etter kjøtet i dag? Eller som i tenesta for Jesus har denne nød? Det er som apostelen ber: So eg må kjenna han og krafti av hans oppstoda og samlaget i hans lidningar, med di eg vart lik med han i hans død, om eg kan nå fram til oppstoda frå dei døde. I denne tenesta for evangeliet fekk

han og ein tagg i kjøtet, ein satans engel, som skal slå meg, so eg ikkje skal ovmoda meg. Men under alle slag og vanskar seier arbeidsgjevaren til han: Min nåde er nok åt deg, for mi kraft vart fullende i vanmakt. Det var ingen «gå sakte aksjon» for evangeliet hjå Paulus. Det var rikdomen og skattane som arbeidsgjevaren hans hadde, han måtte bringa vidare. Det var so mange fatige, blinde og bundne, som bare evangeliet kunde løysa. Han fekk og sjå mange ta i mot frelsa til nytt liv og tenesta.

Kva vart slutten av tenesta? Høyr kva Paulus seier: «Eg hev stridt den gode striden, eg hev fullenda laupet, eg hev halde trua. So ligg då rettferds-kransen reidug til meg, den som Herren, den rettferlige domar skal gjeva meg på hin dagen. Lukkelege tenar!

Rom. 1 talar og om andre som ikkje ville ta imot evangeliet og tenesta. Korleis gjekk det desse? Skrifta seier: Guds vreide vart openberra frå himmelen over all gudløysa og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd. Tenk å tena synda, lygna og urettferda all sin dag. Slike som Gud stygdes ved, — Guds dom over dei er at dei er verde å døy. Her er bare to Herrar å tena. Her går det ikkje an å tena ein før middag og henta løn hjå han, og so å ha kvelds-arbeid hjå ein annan.

Kvar hentar du di trøyst om du har bruk for den? Kvar hentar du kvile når sinn og tankar er trøtt? Kvar går du hen med synda di i tankar og ord? Her kan du sjå kven du tenar. Du tenar den du gjev rom under fritid og arbeid. No kjem evangeliet til deg i dag — kva vil du gjera med det? Skulde ikkje også du verta ein Jesu Kristi tenar? Guds rike skal sigra utan di teneste, det er sant. Men ingen siger for noko menneske utan at evangeliet vart motteke til gjenføding og nytt liv. Å, «tenn mitt hjerte opp igjen Med kjærlighets iver, Så jeg giver Meg ganske til deg, hen Og alltid hos deg bliver Is»

Odd Dyrøy.

Guds frykt med nøysomhet er en stor vinning

Av Rosenius

..Det andre Paulus advarer imot i Kol. 3, 5, er gjerrigheten. Den forfører sjelene så meget lettere om den ikke synes så forferdelig, den har et vakkert utseende og mange unnskyldninger? Hvem vil erkjenne seg gjerrigheten? Nei, en kristen som begynner å bli lurt av denne synd, vet det neppe selv. Han ser i synden bare uskyldige ting. Det er jo lovlig, ja, en plikt å forsørge sine. Og penger, eiendom, hus, mat og klær — alt er uskyldige ting. Det er graden av ens higen som er merket på at det er fare på ferde, og det er mange grader. Hvem kan bestemme hva som er gjerrighet?

Den kristen som ikke skal narres og bli en Demas, må ikke hykle for seg selv. Han må være oppmerksom på sin egen sjels ve og vel og på Gud og på hva gjerrighet er og virker.

Du trøster deg med at det er uskyldige ting ditt hjerte er opptatt med. Men legg merket til hva Jesus regner opp som de ting som hindrer mennesker fra å bli frelst: Jeg har kjøpt en aker, jeg har kjøpt et par okser, jeg har tatt meg en hustru.

Slike ting har aldri vært onde i seg selv. Men man forstår ikke at de i den grad inntar hjertet at Jesus ikke slipper til.

Når Jesus taler om det som kveler Ordets sæd i hjertet, nevner han bare verdens bekymring og rikdommens forførelse (Matt. 13) Han taler ikke om grove synder eller forbrytelser. Her kan vi se hvordan omsorgen for det timelige er gått over til gjerrighet som til og med medfører døden. Når omsorgen for det jordiske kveler den gode sæd i hjertet, da er det deg til død. Hvordan skjer det?

Liksom Ordet har to sider, har Ordets virking i hjertet også to sider, lov og evangelium. Lovens verk er et våkent og sønderknust hjerte som føler synden i den grad at hele ver-

den blir for trang for oss, jager og driver oss til å søke redning og fred i Kristus. Evangeliets verk er at den knuste sjel får fred i Kristus, får liv, trøst og glede av evangeliet. Den får også her en ny kjærlighet og bryter ut i en glad bekjennelse og i virksom kjærlighet.

Den gode sæd kveles når du får så meget å tenke på at ditt hjerte blir så opptatt av det jordiske at tanken på Guds nåde og vennskap trenges til side. Og da har Ordet snart ingen virksom kraft i ditt hjerte.

De ting som før bekymret deg og som virkelig var synder, lar du passere fritt uten at du blir motløs. Tvert imot begynner du å unnskydde og forsvare dem. Slik er lovens verk kvalt, ditt hjerte og din samvittighet er dysset ned og forherdet. Men når loven har tapt sin kraft for deg, når synden ikke mer kan bøye deg ned og bekymre deg — hva er da troen, evangeliet og Kristus for deg? Ikke noe annet enn en gammel lekse i hodet og munnen, som du kan, men som ikke virker noe hos deg. For der hvor loven ikke knuser og døder, der kan evangeliet ikke gi lys og kraft.

Vil du nå ikke erkjenne dette, men roser deg av evangeliet, da bekynner et avskyelig hykleri, som ender i forherdelse og gjør ende på den siste gnist av nådens gjerning.

De som vil bli rike, har gjennomstunget seg selv med mange piner (1. Tim. 6, 9-10). Som Judas går de til slutt med fortvilelse inn i evigheten, og da får de se hvor troløst de har foraktet sin Frelser, som hadde kalt dem til arvinger av de himmelskerikdommer.

Det er derfor stor nåde og guddommelig visdom å nøye seg med lite og røkte sitt kall med flid for Herrens skyld og så ta imot det han gir. Slike mennesker er de lykkeligste på jorden. I 1. Tim. 6, 8 står det: «Men når vi har føde og klær, skal vi dermed la oss nøye.»

Guds frykt med nøysomhet er en stor vinning. Og den vise kongen sier: «En trofast mann får rik velsignelse, men den som haster etter å bli rik, han blir ikke ustraffet» (Ordspr. 28, 20.)

Er Kristus blitt ditt hjertes alt?

Fattigdom og bekymring er mektige torner som kveler Ordets gode sæd, men de er farligst når det på fattigdom følger rikdom.

En ung mann var from og gudfryktig så lenge han ikke hadde mer enn ordspråket sier, «en kledning og en Gud». Men et rikt giftermål og en lønnsom forretning brakte ham inn i en ny verden av jordiske skatter. Snart kjente man ikke den før så gudfryktige unge mannen igjen.

En vakt og omvendt kirkens lærer hadde det en tid meget trangt, men han arbeidet for sjelene sent og tidlig. Omsider fikk han en god stilling, en sorgfri framtid, store inntekter, men han var ikke den samme vokter på Sions murer! På prekestolen var det den samme hyrderøsten man hørte, men i hverdagslivet var det ikke den gamle iver, varme og kjærlighet som før. Han hadde gjort lykke og av den lykken var hjertet blitt så fullt at det ikke falt ham inn å fordype seg i sin åndelige tilstand.

Det er verd å legge seg Jesu ord på hjertet: «Ve eder, I rike, for I har allerede fått eders trøst» (Luk. 6, 24). Hvor vanskelig det er for de rike å komme inn i Guds rike! Når Jesus taler slik, må man jo holde det for den største lykke at man ikke har noen lykke her på jorden, og gjerne ta avskjed fra verdens lykke og trakte alene etter det som er i himmelen.

De synder som Paulus videre regner opp i Kol. 3, 5-9, kan vi ikke i den grad unnskydde, så dem behøver vi ikke oppholde oss så lenge ved. Det er vrede, hissighet, kunnskap, spott, skammelig snakk. Om disse gjelder Kristi kjærlige formaning: «Våk og be, så dere ikke faller i fristelse. Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig.»

Når man blir hissig, kan man komme til å gi slike svar som ikke så lett leges. «Så er tungen et lite lem, og taler dog store ord. Se, en liten ild, hvor stor en skog den setter i brann. Også tunga er en ild, som en verden av urettferdighet står tunga blant våre lemmer, den smitter hele legemet og setter livets hjul i brann, og settes selv i brann av helvete» (Jak. 3, 5-6). Derfor sier David: «Bli vrede, men synd ikke!»

Når vreden kommer, skal du tale med ditt hjerte om Gud og hans nåde, om Kristus og hvordan han har tilgitt deg. Det finnes ikke noe kraftigere middel til å stille hissigheten enn å tenke på syndenes forlatelse. Tenk på din store synd mot Gud, de ti tusen pund, hvorledes Gud har forlatt denne svære gjeld og daglig gir oss syndenes forlatelse!

På samme måte om du blir fristet til løgn. Tenk da at du har den hellige til tilhører og vitne. Tenk på hvordan det gikk Ananias og Safira. Men tenk også på at du er Guds barn, og blant disse må slike synder ikke en gang nevnes. De er helt overdige for dere som har avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger og iført dere det nye, som fornyes til erkjennelse etter hans bilde som skapte det.

Å være en kristen er å formes og dannes mer og mer etter ham til et mer og mer himmelsk sinn. Og her er ikke jøde eller greker, her spiller ikke livsforhold eller andre ting inn, men alt beror på om Kristus er blitt mitt hjertes alt. Vi må gi akt på om Guds nåde er blitt en levende virkelighet for oss, at Kristus er blitt oss visdom, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. Er han dette og det ytter seg i din tale og i ditt liv, da har du sammen av det kristne liv. Det hjelpe Gud deg till Amen.

Fra Veileding til fred.

Og de sang en ny sang

(Åpenb. 5, 9)

Alle Guds folk i himmelen og her på jorden, som er skikket til å komme til himmelen, har en eneste stor gjenstand for sin glede, og *det er blodet*. De sang en ny sang, sier Johannes, som ingen kunne lære, og som just derfor var det som skilte dem fra alle andre. Denne sangen lød slik: «Lammet, som er slaktet, verdig er du til å få makt og rikdom og styrke og ære og pris og velsignelse.»

Ja, blodet er alle levende kristnes sang, ikke bare deres bekjennelse, som de regelrett tror, men deres sang, deres *hjerters glædes-gjenstand*. Hos seg selv finner de intet å berømme eller å dvele ved med behag, de er alle noen elendige stakkere, fulle av urenhet. Synden er deres pine og plage, og gjør dem ofte helt forsagte og bevende. Det eneste som kan glede dem, er når de i evangeliet kan se et glimt av hva Jesu blod gjelder.

Men det er kanskje just dette som blotter

din kristendom. Dette blod frykter du for berømmes altfor høyt, altfor fritt og uinnskrenket. Hvor det skjer, befinner du deg ikke riktig vel, andre ting i kristendommen har en bedre lyd for ditt hjerte.

Min venn, frykter du ikke for at du på hīdag kan møte en mann med skinnende naglegap i hender og føtter, hvis blod og sår du ikke har vurdert som din salighet og ditt hjertes alt? Frykter du ikke for at han vil møte deg med ett spørsmål: «Venn, hvorledes er du kommet inn her og ikke har bryllaupskledning på?

Ak, er din fromhet ikke oppkommet og daglig oppkommer, på den måte at din hungrige sjel har fred i blodet alene, så kan du med all din åndelighet ikke være skikke til å komme til himmelen, for der vil du finne en jubel over blodet, som vli bli deg altfor pinlig.

Chr. Møller.

Den som er tro i smått, er også tro i stort

(Luk. 16, 10)

Vær tro i det små, og vær framfor alt tro i de *små fristelser*.

Det var et enkelt blikk i sanselig begjær, som førde David i fall. Det var en ringe tjenestepikes spørsmål, som la snaren for apostelen Peters fot. Det var begjæret etter noen få penger, som førte Judas i fordervelsen.

De store fristelser er på en måte ikke så farlige, nettopp fordi de er så store, inneholder de selv en advarsel til oss. Mange ganger kan de nettopp fordi de lokker mennesket hen til avgrunnen rand, vekke dem og føre

dem tilbake, og ved Guds nåde lede dem inn på fredens og frelsens vei.

Snakker du for eksempel en gang til falne mennesker, slike du vemmes ved å berøre og verden forakter, og ber dem om å fortelle deg sin sorgelige historie. Hvor mange av dem har vel begynt sitt lastefulle liv med et stort fall? Få og ingen. Det var en tilsynelatende uskyldig vane, en liten fristelse, som fikk dem til å gjøre det første skritt på syndens vei, det første skritt på syndens vei, det første skritt mot avgrunnen.

Vokt deg for det første skritt !

Vær dog tro til siste ende, før til seier hver
en kamp, lat det bite lat det brenne, koste
blodig sved og kamp, all vår trengsel er dog

her ikke herligheten verd, som deg Jesus
hisset giver, når du hans medarving bliver.

Verset i Stille stunder på veien hjem.

Synd og sorg

Eit uver er i kjømda, profetar grant det ser
Det syner seg i rømda
for den som audmjuk ber.

Men folka vil ei anse på teikn og syner meir,
dei hugar helst å stanse i syndaren sin leir.

Som Assur fordinn førde bort ætter til nord,
og fast i snare snørde det folk som fall i hor,
laut Juda-folket føre frå hus og heim i sør
og smake lagnad harde, stå utanfor Guds dør.

Profeten såg og sansa den vonde tid som kom
men sjelene ei ansa si synd og vende om.

Og folk og konge hædde
den mann som tala vel.
Dei var slett ikkje redde
for det som lukka stel.

Om Judas synd var skriven
ei bok med heilag hand.
Av kongen vart ho riven,
på elden opp ho brann.
Og bort laut lyden fare
fra gard og hus og heim.
Han sat som fugl i snare —
i Babels ville sveim.

Dei gret ved år stille og Sion kom ihug.
Den Gud som tukta ville,
han skapte dygd og dug.
Han gav dei mjølk og honning
og føde meir enn nok.
Dei sakna drott og dronning
og glede i sin flokk.

Så grunda dei på ordet og fann ein lovnad god
at Herren hadde svore å gi dei makt og mod,
og heimatt folket føre når sytti år var gådd.
Han skulle bøner høre,
som vitne hadde spådd.

Ein gudlaus lyd går sukkar
og fram i dimme fer,
mot lagnaden han mukkar og tunge bører ber.
Det folk som ned seg bøyar
og gjever himlen rett,
det seg med nåden noyer, og vert til herre sett

Med fanget fullt av gåver
sat folka langt i nord,
og nauda snøgt gjekk over som råka deira jord
Men han som allting lagar,
han ei fekk takk som svar.
Med tukt han lyden agar,
som hever gløymt sin Far.

Johan Låstad